

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Gjæring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 179. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346605180240/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

et med al Herlighed, med den Vidanderverden, hun selv skabte. – Hun, som forvandlede Jord og Himmel! – – – – Rebekka! –

Der gik en langvarig Hvisen igennem Haven. – Han sad og lyttede, til alle Bladene blev stille. –

Derfor hørte han ogsaa straks, at Døren til hans Værelse gik op; han vendte sig – og kjendte Rebekka – staaende hende ved Døren – skjønt hun heit var klædt i hvidt.

I næste Øjeblik løb hun over Gulvet, ikke helt lydløst, men med en ligesom sagte klappende Lyd, som han aldrig senere glæmte, – og kastede sig ind til ham.

»Nu er jeg Din!» hviskede hun.

Han slog Armene om hende – og mærkede da, at hendes Dragt gled ganske løst under hans Haand mod hendes faste, glatte Legeme, – og først da forstod han, at hun var natklædt, og at Lyden fra før var af hendes nøgne Fødder.

I samme Nu blev han overfalden af en voldsom Rysten, – der næsten ene var Angst, en Svimmelhed som paa Randen af en Afgrund – en ubetvingelig Rædsel for det næste Øjeblik.

»Hvad er det?» sagde hun og saae op mod hans fordrejede Ansigt.

Han vidste egentlig ikke, hvad han sagde, men i næste Secund hørte han sine egne Ord: »Det er jo Synd!»

»Synd!»

Resten af Natten tilbragte Karl med Gang paa Gang at kalde dette Udraab frem i sin Erindring. – Straks derefter var hun nemlig flygtet bort fra ham uden at sige et Ord mere. Han havde hørt Nøglen blive drejet om i hendes Dør. –

Det havde vist lydt baade forundret, foragteligt og bedrøvet. Alt eftersom han gjentog og overvejede det samme frem og tilbage, frem og tilbage, skiftede Udraabet Klang, – undertiden syntes han, det lød som kold Foragt, undertiden som Fortvivlelse, undertiden som vred Forundring. Tilsidst undsaae han, at det sletikke længer var Rebekkas Udraab, der gjenlød i hans Erindring; at han selv havde givet det ny Klang. – Flere Gange tænkte han paa at gaa over til hendes Dør og kalde hendes Navn, men hver Gang syntes han, hint Ord pludselig blev ham saa tydeligt, og da lød det som Foragt. – Henad Morgenstunden lagde han sig i Klæderne paa sin Seng, og han maatte vel et Øjeblik være falden i Søvn, thi han hørte ikke noget til, at Her-